DOMSTOLENS DOM (sjunde avdelningen)

den 4 oktober 2007 *

I mål C-349/06,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Verwaltungsgericht Darmstadt (Tyskland) genom beslut av den 16 augusti 2006, som inkom till domstolen den 21 augusti 2006, i målet

Murat Polat

mot

Stadt Rüsselsheim,

meddelar

DOMSTOLEN (sjunde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J. Klučka samt domarna J.N. Cunha Rodrigues (referent) och U. Lõhmus,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Tysklands regering, genom M. Lumma och C. Schulze-Bahr, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av W. Ferrante, avvocato dello stato,

— Nederländernas regering, inledningsvis genom H. Sevenster, därefter av C. Wissels, båda i egenskap av ombud,

— Polens regering, genom E. Osniecka-Tamecka, i egenskap av ombud,

— Förenade kungarikets regering, genom V. Jackson, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom V. Kreuschitz, i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 59 i tilläggsprotokollet, undertecknat den 23 november 1970 i Bryssel, som ingåtts, godkänts och bekräftats i gemenskapens namn genom rådets förordning (EEG) nr 2760/72 av den 19 december 1972 (EGT L 293, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 1, s. 130) (nedan kallat tilläggsprotokollet), samt artiklarna 7 och 14 i associeringsrådets beslut nr 1/80 av den 19 september 1980 om utveckling av associeringen (nedan kallat beslut nr 1/80). Associeringsrådet inrättades genom avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet, som undertecknades den 12 september 1963 i Ankara av Republiken Turkiet å ena sidan och medlemsstaterna i EEG och gemenskapen å andra sidan och som ingicks, godkändes och bekräftades för gemenskapens räkning genom rådets beslut 64/732/EEG av den 23 december 1963 (EGT 1964, 217, s. 3685). Begäran

avser också tolkningen av artikel 28 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, s. 77) (nedan kallat direktiv 2004/38).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Murat Polat, turkisk medborgare, och Stadt Rüsselsheim angående utvisning ur Tyskland.

Tillämpliga bestämmelser

Associeringsavtalet EEG–Turkiet

3 Artikel 59 i tilläggsprotokollet har följande lydelse:

"Inom de områden som omfattas av detta protokoll får Turkiet inte beviljas en förmånligare behandling än den som medlemsstaterna beviljar varandra på grundval av Fördraget om upprättandet av gemenskapen."

4 Artikel 7 i beslut nr 1/80 har följande lydelse:

"När en turkisk arbetstagare tillhör den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat har dennes familjemedlemmar, under förutsättning att de har fått tillstånd att förena sig med honom,

— rätt att efter minst tre års laglig bosättning i den medlemsstaten, och med förbehåll för den företrädesrätt som tillkommer arbetstagare från gemenskapens medlemsstater, anta erbjudanden om anställning,

— rätt att efter minst fem års laglig bosättning i den medlemsstaten utöva valfri avlönad verksamhet.

Barn till turkiska arbetstagare som har genomgått en yrkesutbildning i värdstaten kan, oavsett hur länge de har varit bosatta i den medlemsstaten, anta erbjudanden om anställning i den medlemsstaten, på villkor att en av föräldrarna har varit reguljärt anställd i åtminstone tre år i sagda medlemsstat."

5 Artikel 14.1 i samma beslut har följande lydelse:

"Bestämmelserna i detta avsnitt är tillämpliga med undantag för begränsningar som grundas på hänsyn till allmän ordning, allmän säkerhet och folkhälsan."

Den nationella lagstiftningen

6 I 47 § stycke 1 i utlänningslagen (Ausländergesetz, BGBl. 1990 I, s. 1354) föreskrivs följande:

"1) En utländsk medborgare skall utvisas

1. när denne enligt lagakraftvunnen dom har blivit dömd till minst tre års frihetsberövande straff eller till särskilt straff för unga lagöverträdare för ett eller flera uppsåtliga brott, eller då denne enligt lagakraftvunnen dom har blivit dömd till flera frihetsberövande straff för uppsåtliga brott om sammanlagt minst tre år under en femårsperiod, eller då denne enligt den senaste lagakraftvunna domen dömdes till vistelse på interneringsanstalt ..., eller

2. när denne enligt lagakraftvunnen dom som inte är villkorlig har blivit dömd till minst två års särskilt straff för unga lagöverträdare eller till ett frihetsberövande straff för uppsåtligt brott enligt narkotikalagen ..., upplopp ... eller upplopp i samband med offentlig sammankomst ..."

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

7 Det framgår av handlingarna i målet att Murat Polat är född den 25 juni 1972, att han år 1972, kort efter sin födelse, kom till Tyskland för att återförenas med sina föräldrar som var bosatta på tyskt territorium. Hans far innehade – med vissa avbrott – mellan åren 1971 och 1991 ett avlönat arbete och erhåller sedan den 1 oktober 1991 ålderspension.

8 Murat Polat gick i skola i Tyskland och tog där sin studentexamen. Sedan den 11 juli 1988 har han permanent uppehållstillstånd i Tyskland.

9 Mellan åren 1989 och 1992 hade han ett avlönat arbete på Frankfurts flygplats.

10 Mellan den 1 februari 1996 och den 28 november 1997 fullgjorde Murat Polat sin värnplikt i Turkiet. Efter det att han kommit tillbaka till Tyskland innehade han på nytt en anställning mellan åren 1998 och 2000 och han bodde mellan åren 1998 och 2006 i sina föräldrars lägenhet som han år 2000 angav som sitt huvudsakliga hemvist. Under år 2000 gav han sina föräldrar ekonomiskt stöd om 200 euro i månaden och erhöll en lön på mellan 400 och 1 400 euro i månaden. Från och med år 2000 erhöll han arbetslöshetsersättning och innehade endast under korta perioder en anställning.

11 Redan som minderårig gjorde Murat Polat sig skyldig till brott mot narkotikalagen liksom till stölder. Sedan han fyllt 21 år har han dömts 18 gånger – i de flesta fall för stöld och brott mot narkotikalagen –, först till böter (9 gånger mellan åren 1994 och 1995), sedan även till villkorlig dom med fängelse som alternativstraff (mellan åren 1998 och 2004).

12 Genom skrivelse av den 16 juli 2001 underrättades han av de nationella myndigheterna att de på grund av hans brottsliga verksamhet avsåg att besluta om hans utvisning. Sedan han intagits på ett behandlingshem avstod myndigheterna dock från den planerade utvisningen.

13 Efter det att Murat Polat flera gånger avbrutit sin avgiftningsbehandling och fortsatt sin brottsliga verksamhet, undanröjde Amtsgericht Frankfurt am Main och Amtsgericht Rüsselsheim den villkorliga domen och bestämde påföljden fängelse, att verkställas mellan den 23 juni 2004 och den 8 februari 2006.

14 Stadt Rüsselsheim beslutade den 14 oktober 2004 att Murat Polat skulle utvisas ur Tyskland och att utvisningsbeslutet skulle verkställas omedelbart. Beslutet motiverades med att de brott som Murat Polat begått och de fällande domar som dessa föranlett, utgjorde grund för den skyldighet att utvisa som avses i 47 § stycke 1 punkt 1 AuslG.

15 Den behöriga myndigheten fann i detta hänseende att Murat Polat inte kunde anses integrerad i Tyskland. Varken böterna, de villkorliga domarna med fängelse som alternativstraff eller utlänningsmyndighetens varningar, har hindrat honom från att begå ytterligare grova brott. Han borde anses som återfallsbrottsling och hans utvisning var av individualpreventiva skäl både nödvändig och oumbärlig.

16 Efter det att den behöriga myndigheten vid omprövning vidhållit sitt utvisningsbeslut överklagade Murat Polat den 3 augusti 2005 till Verwaltungsgericht Darmstadt. Han gjorde därvid gällande att det var första gången som han avtjänade ett fängelsestraff och att han aktivt letade efter en plats på ett behandlingshem för att där kunna genomgå en avgiftningsbehandling. Under dessa förhållanden förelåg det en realistisk möjlighet till återanpassning i samhället.

17 Mot denna bakgrund beslutade Verwaltungsgericht Darmstadt att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Är det förenligt med artikel 59 i tilläggsprotokollet ... att en turkisk medborgare som kommit som barn till Förbundsrepubliken Tyskland för att återförenas med sina föräldrar som hade avlönat arbete inte förlorar den rätt att uppehålla sig i landet som följer av rätten att utöva valfri avlönad verksamhet enligt artikel 7 [första stycket] andra strecksatsen i beslut nr 1/80 ... – förutom i de fall som avses i artikel 14 i [detta] beslut eller när han utan legitima skäl lämnar värdmedlemsstaten under avsevärd tid – inte ens när han efter att ha fyllt 21 år inte längre är bosatt med sina föräldrar och dessa inte längre bidrar till hans uppehälle?

För det fall att den första frågan besvaras nekande:

2) Kan en turkisk medborgare, som, på grund av de omständigheter som angetts i den första frågan, mist sin rätt som följer av artikel 7 [första stycket] andra strecksatsen i [beslut nr] 1/80, återfå denna rätt om han efter att ha fyllt 21 år, för en tidsperiod som är längre än tre år, åter flyttar in i sina föräldrars hushåll, där han får gratis kost och logi, och hans mor under denna tid har en ringa omfattande anställning (städerska med regelmässigt 30–70 timmar per månad och periodvis 20 timmar per månad)?

För det fall att den andra frågan besvaras jakande:

3) Ändras de rättsliga förhållandena om familjemedlemmen, under den tid denne sammanbor med arbetstagaren, flera gånger lagts in på behandlingshem (30 augusti 2001–20 juni 2002, 2 november 2003–8 januari 2004)?

4) Ändras de rättsliga förhållandena om den turkiske medborgaren, under den tid denne sammanbor med arbetstagaren, har haft en regelbunden inkomst på mellan 400 euro och 1 400 euro per månad?

För det fall att den rätt som följer av artikel 7 [första stycket] andra strecksatsen i beslut nr 1/80 skall fortsätta att gälla (den första frågan besvaras jakande eller den andra frågan besvaras jakande och den tredje och den fjärde frågan besvaras nekande):

5) Kan en turkisk medborgare, som innehar en sådan rätt som följer av artikel 7 [första stycket] andra strecksatsen i beslut nr 1/80 och som är bosatt i Tyskland sedan år 1972, åberopa sig på det särskilda skyddet mot utvisning enligt artikel 28.3 a i direktiv 2004/38/EG ...?

6) Ändras de rättsliga förhållandena om den turkiske medborgaren under de senaste tio åren innan utvisningsbeslutet meddelades, mellan den 1 februari 1996 och den 28 november 1997 uppehöll sig i Turkiet för att fullgöra sin värnplikt?

För det fall att den femte frågan besvaras nekande eller den sjätte frågan besvaras jakande:

7) Kan en turkisk medborgare, som innehar en sådan rätt som följer av artikel 7 [första stycket] andra strecksatsen i beslut nr 1/80 och som är bosatt i Tyskland sedan år 1972, åberopa sig på det särskilda skyddet mot utvisning enligt artikel 28.2 i direktiv 2004/38/EG?

För det fall att den sjunde frågan besvaras nekande:

8) Kan en turkisk medborgare, som innehar en sådan rätt som följer av artikel 7 [första stycket] andra strecksatsen i beslut nr 1/80, åberopa sig på det särskilda skyddet mot utvisning enligt artikel 28.1 i direktiv 2004/38/EG?

För det fall att den rätt som följer av artikel 7 [första stycket] andra strecksatsen i beslut nr 1/80 skall fortsätta att gälla ...:

9) Kan ett flertal ringa brott (i huvudsak egendomsbrott), som var för sig inte utgör ett verkligt och tillräckligt allvarligt hot som berör ett av samhällets grundläggande intressen, på grund av brottens stora antal utgöra grund för utvisning om det kan förväntas att de brottsliga aktiviteterna kommer att fortsätta och det mot inhemska medborgare vid samma omständigheter inte vidtas några åtgärder?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

18 Eftersom den första frågan huvudsakligen har ställts för att få klarhet i på vilka grunder en turkisk medborgare, som Murat Polat, kan mista den rätt som han har i värdmedlemsstaten enligt artikel 7 första stycket andra strecksatsen i beslut nr 1/80, att utöva valfri avlönad verksamhet och således att uppehålla sig i landet, omfattas den av samma rättsliga och faktiska ram som den fråga som gett upphov till domen av den 18 juli 2007 i mål C-325/05, Derin (REG 2007, s. I-6495).

19 Dessa båda frågor, som ställts av samma hänskjutande domstol, grundar sig på samma motivering och har exakt samma lydelse.

20 Således skall den första frågan i det förevarande målet ges samma svar som frågan i domen i det ovannämnda målet Derin.

21 Den första tolkningsfrågan skall följaktligen besvaras på följande sätt. En turkisk medborgare, vilken som barn har tillåtits resa in till en medlemsstat enligt bestämmelserna om familjeåterförening och som har förvärvat rätten att fritt utöva valfri avlönad verksamhet enligt artikel 7 första stycket andra strecksatsen i beslut nr 1/80, förlorar den uppehållsrätt som är en naturlig följd av nämnda rätt att utöva verksamhet endast i två fall, nämligen

— i de fall som föreskrivs i artikel 14.1 i detta beslut, eller

— om han utan legitima skäl lämnar den berörda medlemsstaten under avsevärd tid,

oberoende av om han har fyllt 21 år, om han inte längre är beroende av sina föräldrar för sin försörjning utan lever ett självständigt liv i den aktuella medlemsstaten och om han inte stått till arbetsmarknadens förfogande under flera år på grund av att han genom dom som inte är villkorlig har ådömts ett fängelsestraff av motsvarande längd.

En sådan tolkning är inte oförenlig med kraven i artikel 59 i tilläggsprotokollet.

Den andra, den tredje och den fjärde frågan

22 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas anledning att besvara den andra, den tredje och den fjärde frågan.

Den femte, den sjätte, den sjunde och den åttonde frågan

23 Den hänskjutande domstolen har ställt dessa frågor, som skall prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida en person som befinner sig i en sådan situation som klaganden i målet vid den nationella domstolen kan åberopa de rättigheter som följer av artikel 28 i direktiv 2004/38.

24 Enligt den hänskjutande domstolen är det motiverat att tillämpa direktiv 2004/38, eftersom domstolen tolkat artikel 14 i beslut nr 1/80 i ljuset av rådets direktiv 64/221/EEG av den 25 februari 1964 om samordningen av särskilda åtgärder som gäller utländska medborgares rörlighet och bosättning och som är berättigade med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa (EGT 1964, 56, s. 850; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 28). Eftersom direktiv 64/221 ersatts genom direktiv 2004/38 och hänvisningar till de upphävda bestämmelserna och direktiven enligt artikel 38.3 i direktiv 2004/38 skall anses som hänvisningar till direktiv 2004/38, skall det i fortsättningen hänvisas till direktiv 2004/38 för att fastställa räckvidden av artikel 14 i beslut nr 1/80.

25 Domstolen erinrar om att direktiv 64/221 enligt artikel 38.2 i direktiv 2004/38 upphörde att gälla med verkan från och med den 30 april 2006.

26 Eftersom utvisningsbeslutet avseende Murat Polat fattades den 4 oktober 2004 och överklagandet till den hänskjutande domstolen gavs in den 3 augusti 2005, skall det konstateras att direktiv 64/221 fortfarande var tillämpligt vid tiden för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen.

27 Eftersom direktiv 2004/38 således inte är tillämpligt i målet vid den nationella domstolen saknas anledning att besvara den femte, den sjätte, den sjunde och den åttonde frågan.

Den nionde frågan

28 Den hänskjutande domstolen har ställt denna fråga för att få klarhet i huruvida artikel 14.1 i beslut nr 1/80 skall tolkas så, att bestämmelsen utgör hinder mot att ett flertal ringa brott, som var för sig inte utgör ett verkligt och tillräckligt allvarligt hot

som berör ett av samhällets grundläggande intressen, utgör grund för utvisning av en turkisk medborgare om det kan förväntas att de brottsliga aktiviteterna kommer att fortsätta och domarna för brott inte, vid samma omständigheter, medför några åtgärder mot inhemska medborgare?

29 Enligt fast rättspraxis skall de principer som uttrycks i artiklarna 39 EG, 40 EG och 41 EG i så hög grad som möjligt tillämpas på turkiska arbetstagare som åtnjuter de rättigheter som föreskrivs i beslut nr 1/80 (se, bland annat, dom av den 6 juni 1995 i mål C-434/93, Bozkurt, REG 1995, s. I-1475, punkterna 14, 19 och 20, och av den 11 november 2004 i mål C-467/02, Cetinkaya, REG 2004, s. I-10895, punkt 42).

30 Av detta följer att man, vid fastställandet av räckvidden av undantaget avseende allmän ordning i artikel 14.1 i beslut nr 1/80, skall utgå från tolkningen av samma undantag i fråga om fri rörlighet för arbetstagare som är medborgare i gemenskapens medlemsstater. En sådan tolkning bekräftas ytterligare av att nämnda bestämmelse är nästan likalydande med artikel 39.3 EG (dom av den 10 februari 2000 i mål C-340/97, Nazli, REG 2000, s. I-957, punkt 56, och domen i det ovannämnda målet Cetinkaya, punkt 43).

31 Enligt artikel 3.1 i direktiv 64/221 skall åtgärder vidtagna med hänsyn till allmän ordning eller säkerhet grunda sig uteslutande på den berörda personens eget uppförande. Enligt artikel 3.2 skall tidigare domar för brott inte i sig utgöra anledning att vidta sådana åtgärder.

32 Tidigare dom för brott kan således endast få betydelse när de omständigheter som ligger till grund för denna dom vittnar om ett personligt uppförande som utgör ett faktiskt hot mot den allmänna säkerheten (se, bland annat, dom av den 27 oktober 1977 i mål 30/77, Bouchereau, REG 1977, s. 1999, punkt 28, svensk specialutgåva, volym 3, s. 459, av den 19 januari 1999 i mål C-348/96, Calfa, REG 1999, s. I-11, punkt 24, och av den 7 juni 2007 i mål C-50/06, kommissionen mot Nederländerna, REG 2007, s. I-4383, punkt 41).

33 Domstolen har alltid understrukit att undantaget avseende allmän ordning utgör en avvikelse från de grundläggande principer om fri rörlighet för personer som skall tolkas restriktivt och vars räckvidd inte kan bestämmas ensidigt av varje medlemsstat (dom av den 28 oktober 1975 i mål 36/75, Rutili, REG 1975, s. 1219, punkt 27, svensk specialutgåva, volym 2, s. 485, domen i det ovannämnda målet Bouchereau, punkt 33, av den 27 april 2006 i mål C-441/02, kommissionen mot Tyskland, REG 2006, s. I-3449, punkt 34, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Nederländerna, punkt 42).

34 Såsom framgår av fast rättspraxis måste det, för att en nationell myndighet skall kunna hänvisa till begreppet allmän ordning, utöver den störning av ordningen i samhället som varje lagöverträdelse innebär, under alla omständigheter föreligga ett verkligt och tillräckligt allvarligt hot som påverkar ett av samhällets grundläggande intressen (se domen i det ovannämnda målet Rutili, punkt 27, dom av den 29 april 2004 i de förenade målen C-482/01 och C-493/01, Orfanopoulos och Oliveri, REG 2004, s. I-5257, punkt 66, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkt 35).

35 I synnerhet har domstolen redan slagit fast att en turkisk medborgare, genom utvisning, följaktligen kan fråntas de rättigheter som han åtnjuter direkt med stöd av beslut nr 1/80 endast om denna åtgärd motiveras av att den berördes personliga uppförande innebär en konkret risk för nya allvarliga störningar av den allmänna ordningen. En utvisning får således inte beslutas rutinmässigt efter en dom för brott och av allmänpreventiva skäl (se domen i det ovannämnda målet Nazli, punkterna 61 och 63, och dom av den 7 juli 2005 i mål C-383/03, Dogan, REG 2005, s. I-6237, punkt 24).

36 Förekomsten av flera domar för brott är alltså i sig inte relevant i detta sammanhang.

37 Det framgår dessutom av beslutet om hänskjutande att en dom för brott inte medför ytterligare sanktioner för inhemska medborgare som gjort sig skyldiga till sådana brott som föranlett det utvisningsbeslut som är i fråga i målet vid den nationella domstolen.

38 I detta hänseende är det tillräckligt att erinra om att medlemsstaterna enligt de undantag som införts i artiklarna 39 EG och 46 EG, bland annat av hänsyn till allmän ordning, har rätt att vidta åtgärder mot andra medlemsstaters medborgare som de inte kan vidta mot sina egna medborgare, eftersom de inte kan utvisa de sistnämnda ur det nationella territoriet eller vägra dem rätt att resa in i detta (se dom av den 4 december 1974 i mål 41/74, van Duyn, REG 1974, s. 1337, punkterna 22 och 23, svensk specialutgåva, volym 2, s. 389, av den 18 maj 1982 i de förenade målen 115/81 och 116/81, Adoui och Cornuaille, REG 1982, s. 1665, punkt 7, svensk specialutgåva, volym 4, s. 443, domen i det ovannämnda målet Calfa, punkt 20, och dom av den 26 november 2002 i mål C-100/01, Oteiza Olazabal, REG 2002, s. I-10981, punkt 40).

39 Mot bakgrund av vad som anförts ovan skall den nionde frågan besvaras på följande sätt. Artikel 14.1 i beslut nr 1/80 skall tolkas på så sätt att den inte utgör hinder mot ett beslut att utvisa en turkisk medborgare som varit föremål för flera domar för brott, i den mån som vederbörandes personliga uppträdande utgör ett verkligt och tillräckligt allvarligt hot som påverkar ett av samhällets grundläggande intressen. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva om så är fallet.

Rättegångskostnaderna

40 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den hänskjutande domstolen utgör ett led i beredningen av detta mål, ankommer det på denna domstol att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjunde avdelningen) följande:

1) En turkisk medborgare, vilken som barn har tillåtits resa in till en medlemsstat enligt bestämmelserna om familjeåterförening och som har förvärvat rätten att fritt utöva valfri avlönad verksamhet enligt artikel 7 första stycket andra strecksatsen i beslut nr 1/80 av den 19 september 1980 om utveckling av associeringen, antaget av det associeringsråd som inrättades genom avtalet om associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskaperna och Turkiet, förlorar den uppehållsrätt som är en naturlig följd av nämnda rätt att utöva verksamhet endast i två fall, nämligen

— i de fall som föreskrivs i artikel 14.1 i detta beslut, eller

— om han utan legitima skäl lämnar den berörda medlemsstaten under avsevärd tid,

oberoende av om han har fyllt 21 år, om han inte längre är beroende av sina föräldrar för sin försörjning utan lever ett självständigt liv i den aktuella medlemsstaten och om han inte stått till arbetsmarknadens förfogande under flera år på grund av att han genom dom som inte är villkorlig har ådömts ett fängelsestraff av motsvarande längd.

En sådan tolkning är inte oförenlig med kraven i artikel 59 i tilläggsprotokollet, undertecknat den 23 november 1970 i Bryssel, som ingåtts, godkänts och bekräftats i gemenskapens namn genom rådets förordning (EEG) nr 2760/72 av den 19 december 1972.

2) **Artikel 14.1 i beslut nr 1/80 skall tolkas på så sätt att den inte utgör hinder mot ett beslut att utvisa en turkisk medborgare som varit föremål för flera domar för brott, i den mån som vederbörandes personliga uppträdande utgör ett verkligt och tillräckligt allvarligt hot som påverkar ett av samhällets grundläggande intressen. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva om så är fallet.**

Underskrifter